

Arrest

nr. 169 059 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 januari 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DECROOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.2. Op 31 januari 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Illegale grensoverschrijding:

PV nr GB.55.F0.000728/2016 van de politie van Zeebrugge.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Deze feiten zijn de reden waarom hem een inreisverbod opgelegd wordt.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

1.3. Op 24 februari 2016 is de verzoeker onder escorte vertrokken naar Boedapest.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 5 *iuncto* artikel 6 en artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"4.1.1. De bestreden beslissing, betekend aan de verzoekende partij in datum van 31 januari 2016 (kennisgeving 31 januari 2016), waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, strookt niet met de wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing verwijst louter naar het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten en het feit dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt voor illegale grensoverschrijding. Nochtans volgt uit art. 74/11 Vw. dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft en aldus omstandig dient te motiveren.

Wat betreft het inreisverbod op zich dient gewezen te worden op art. 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zijn § 1, eerste en tweede lid bepaalt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van

maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, bovendien dient daarnaast rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

In wezen wordt dan ook artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden.

4.1.2. De verwerende partij moet bijgevolg staven waarom zij een inreisverbod oplegt van het maximum van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar.

De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, nu de toepasselijke wetsbepaling duidelijk stelt dat het om een maximum van drie jaar gaat. Bijgevolg is er dus automatisch ook een minimum waarbij de verwerende partij onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod van drie jaar werd helemaal niet gemotiveerd, er gebeurde zelfs geen enkele verwijzing naar de feiten:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel.” (stuk 1).

Bovendien kan de verwerende partij onmogelijk voorhouden dat zij verplicht is om vanaf de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan sowieso een inreisverbod van het maximum van drie jaar op te leggen.

Eveneens stelt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich, omwille van humanitaire redenen, kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Hetgeen in casu wel zeer zeker het geval is.

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

Het betreft hier immers een Afghaanse man, vluchteling, behorend tot een kwetsbare groep die omwille van een geponde vrees voor vervolging, zijn land van herkomst diende te ontvluchten.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaaldelijk bevestigd dat een inreisverbod dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke elementen in het dossier en dat moet verantwoord worden waarom een maximum van drie jaar nodig wordt geacht (RvV, nr. 98 002, 27 februari 2013, RvV 93942, 19 december 2012, RvV 92111, 27 november 2012 en RvV, nr. 108 303, 19 augustus 2013).

De op de verwerende partij rustende materiële motiveringsverplichting wordt in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het proportionaliteitsbeginsel ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- de zorgvuldigheidsplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing louter zou verwijzen naar het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten en het feit dat de verzoekende partij op heterdaad betrap werd voor illegale grensoverschrijding.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verweerder laat vervolgens gelden dat verzoekende partij niet dienstig de schending kan aanvoeren van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, vermits deze bepalingen in casu geen toepassing kunnen vinden. De in casu bestreden beslissing betreft immers een beslissing tot inreisverbod, hetgeen geen verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Zie dienaangaande:

"Verzoekers houden vervolgens voor dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft nagelaten de bepalingen van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Voormelde wetsartikelen leggen verweerder een aantal verplichtingen op bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissingen zijn evenwel geen verwijderingsmaatregelen, doch inreisverboden, zodat verzoekers in voorliggende zaak niet nuttig kunnen verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, waarin bovendien geen bijkomende formele motiveringsverplichting kan worden gelezen." (R.v.V. nr. 137 877 van 3 februari 2015)

En ook:

"Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt duidelijk dat dit artikel enkel van toepassing bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling speelt dus niet bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wat hier het geval is. Verzoekers betoog dat steunt op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, mist juridische grondslag." (R.v.V. nr. 135 117 van 16 december 2014)

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij haar kritiek als zou niet blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot inreisverbod heeft genomen, feitelijke grondslag mist.

Immers dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op gedegen wijze wordt gemotiveerd om welke reden een beslissing tot inreisverbod genomen wordt. Terwijl vervolgens tevens toelichting wordt verschaft nopens de opgelegde duur van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing worden onder meer volgende elementen aangehaald:

- er werd de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan ;
- de verzoekende partij is op heterdaad betrapt bij illegale grensoverschrijding ;
- de verzoekende partij heeft geen gekende/vaste verblijfplaats in België ;
- de verzoekende partij heeft niet getwijfeld op illegale wijze in België te verblijven en alzo de openbare orde te schaden ;
- ...

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in de bestreden beslissing in eerste instantie duidelijk wordt gemotiveerd om welke reden in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd.

Terwijl vervolgens nader wordt toegelicht op grond van welke motieven in rechte (artikel 74/11, §1, tweede lid) en in feite een duur van drie jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn waarom de beslissing genomen werd.

De verzoekende partij voert nog aan dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in een loutere mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen, en de gemachtigde van de Staatssecretaris hiertoe niet verplicht zou zijn geweest.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om

beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De verzoekende partij voert nog aan dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier, doch zij geeft niet aan met welke concrete elementen in casu ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Integendeel beperkt zij zich tot algemeen-theoretische beschouwingen.

Verweerder benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat deze specifiek op het geval van de verzoekende partij betrekking; de verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Zie ook:

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

En ook:

“De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.” (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De verzoekende partij blijft bovendien volkomen in gebreke om aan te tonen op welke wijze het door haar aangehaalde element tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden.

Verweerder benadrukt dat het inreisverbod (bijlage 13sexies) wel degelijk afdoende is gemotiveerd, zowel ten gronde als naar de duur. Terwijl de verzoekende partij niet kan gevolg worden waar zij voorhoudt dat een schending van artikel 3 EVRM meer dan reëel is bij een terugkeer naar haar herkomstland, gelet op het feit dat de Hongaarse autoriteiten uitdrukkelijk instemden met de terugname van de verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 5, 6 en 11 van de Terugkeerrichtlijn door de bestreden beslissing geschonden acht. Bovendien kan de schending van een richtlijn niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze werd omgezet naar de interne wetgeving. Nu de Terugkeerrichtlijn met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) in Belgisch recht werd omgezet en de verzoeker niet aantoont dat de door hem ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn, kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

3.1.3.1.2. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet bepaalt de gevallen waarin de verwijdering kan of moet worden uitgesteld. Deze bepalingen hebben enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering. Een beslissing tot verwijdering wordt in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. De thans bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod wordt in artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. De artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet hebben geen betrekking op een inreisverbod. De schending van deze bepalingen kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

3.1.3.1.3. Het eerste middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat (onder meer) het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor*

het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt de verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan aangezien hij op heterdaad betrapt is voor illegale grensoverschrijding en hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Inzake de duur van het inreisverbod oordeelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat een inreisverbod van drie jaar, gelet op het gegeven dat de verzoeker *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden”* en gelet op *“het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”*, proportioneel is.

Uit het voorgaande blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de verzoeker een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar wordt opgelegd en dat deze motivering meer inhoudt dan louter de vaststelling *“dat er voor het vrijwillig vertrek (geen termijn) werd toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”*, zodat de verzoeker niet dienstig het tegendeel kan voorhouden.

Artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Als humanitaire redenen haalt de verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij een Afghaans vluchteling is, die behoort tot een kwetsbare groep die omwille van een gegronde vrees voor vervolging zijn land van herkomst diende te ontvluchten. Hij beperkt zich wat dit betreft evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker erkend is als vluchteling. De verzoeker legt evenmin stukken voor waaruit zou blijken dat hij de vluchtelingenstatus bezit. Voorts wordt er op gewezen dat artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris een mogelijkheid biedt om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod en geenszins in een verplichting voorziet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.5. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 *inuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het beginsel van non-refoulement, van artikel 5 *inuncto* artikel 6 en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Art. 74/11 Vw. bepaalt uitdrukkelijk dat er dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Daarenboven maakt de bestreden beslissing een schending uit van het beginsel van non-refoulement en art. 3 EVRM.

De verzoekende partij heeft in België geen asielaanvraag ingediend. Gelet op de volatiele situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij is het de plicht van de verwerende partij om voorafgaandelijk aan de beslissing na te gaan of de beslissing al dan niet in strijd is met hogere rechtsnormen.

Dergelijke afwegingen dienen inderdaad in de bestreden beslissing zelf te worden gemaakt en te worden gemotiveerd. Dienaangaande kan men dan ook niet dienstig verwijzen naar een niet gegarandeerde mogelijkheid tot opheffing of opschorting nu de bestreden beslissing faalt in zijn motieven en motivering.

Er dient in dit geval ook rekening te worden gehouden met artikel 6 van de terugkeerrichtlijn daar waar het volgende wordt bepaald:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf. (...) Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

Er werd zoals gesteld geen actuele afweging gemaakt van art. 3 EVRM en de motiveringsverplichting werd aldus wederom geschonden (RvV, 30 september 2013, nr. 111 133).

De situatie in Afghanistan is zeer precair. Bijgevolg wenst de verzoekende partij in deze de slechte veiligheidstoestand te benadrukken.

Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat de verzoekende partij afkomstig is uit een land en provincie waar er zware geweldsincidenten plaatsvinden en burgers er de slachtoffers van worden.

Bij lezing van de laatste Briefing Notes van de Group 22 – ‘Information Centre Asylum and Migration’ dd. 7 september 2015 kan een verslechtering van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan waargenomen worden (stuk 4).

De Afghaanse onafhankelijke Mensenrechten Commissie 'The Afghanistan independent Human Rights Commission'¹ heeft gerapporteerd dat het laatste jaar het aantal burgerslachtoffers significant gestegen is.

Er zijn onder meer gewapende conflicten waargenomen (waaronder enkele met burgerslachtoffers) in Badghis, Farah (gelegen in het westen van het land), Helmand, Zabul (ten zuiden van Afghanistan), Ghazni, Paktika (in het Zuid-Oosten), Jawzjan, Faryab (ten noorden), Nangarhar (ten oosten), Baghlan (in het Noord-oosten) en Maidan Wardak (centraal gelegen).

"The thousands of civilians killed and injured from conflict-related violence in the first six months of 2015 demonstrate the continued failure of parties to the conflict to protect civilians from harm. UNAMA reiterates that international humanitarian law requires all parties to the conflict to take robust and meaningful measures to protect the civilian population. Ground engagements between parties to the conflict continued to cause the highest number of civilian casualties, followed by improvised explosive devices (IEDs), although UNAMA documented overall decreases in civilian casualties resulting from both incident types. The rise in overall civilian casualties in the first six months of 2015 mainly stemmed from an increase in complex and suicide attacks and a rise in targeted and deliberate killings by Anti-Government Elements. Complex and suicide attacks – often in civilian-populated areas – nearly overtook IEDs as the second leading cause of civilian casualties. Despite being the fourth leading cause of total civilian casualties – deaths and injuries combined – targeted killings became the leading cause of civilian deaths in the first six months of 2015."

(stuk 5, "Afghanistan midyear report 2015 protection of civilians in armed conflict", UNAMA, augustus 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1439195705_unama-protection-of-civilians-in-armed-conflict-midyear-report-2015-final-5-august-new.pdf, de verzoekende partij zet)

"Between 1 January and 30 June 2014, UNAMA documented 4,894 civilian casualties (1,686 deaths and 3,208 injured)."

(stuk 5, "Afghanistan midyear report 2015 protection of civilians in armed conflict", UNAMA, augustus 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1439195705_unama-protection-of-civilians-in-armed-conflict-midyear-report-2015-final-5-august-new.pdf, de verzoekende partij zet)

De situatie blijft ook anno 2016 steeds maar verslechteren:

"Security in Afghanistan is worsening, and the trend has been downward for over a year. Afghan military and police force casualties are rising and rapidly reaching a point which makes it difficult to sustain, while morale is impacted as desertions are growing and some soldiers and police go months without pay."

Taliban forces are surging under the new leadership of Mullah Akhtar Mansour. The Islamic State (ISIS) has established an affiliation with former insurgents who are frustrated with the direction of the Taliban. Al-Qaeda is reemerging in Afghanistan as well."

(stuk 10, "Gen Keane: No surprise Afghan Security Deteriorating", the cipher brief, 6 januari 2016, te consulteren op <http://thecipherbrief.com/article/gen-keane-afghanistan-security-situation-deteriorating>, verzoekende partij zet vet).

Between 15 February and 31 July 2015, the UN recorded 11,129 security-related incidents relevant to the work, mobility and safety of civilian actors, a number consistent with the records for the same reporting period in 2014. Nevertheless, according to the UN, during the summer of 2015, the conflict grew in intensity and geographical scope, with a spike in high-profile attacks in Kabul. In July 2015, USAID reported that security conditions had worsened across Afghanistan due to increased Taliban attacks and renewed fighting."

(stuk 6, "Afghanistan security situation" Country of Origin information Report", januari 2016, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1454492894_easo-coi-afghanistan-security-situation-bz0416001enn-fv1.pdf, de verzoekende partij zet vet)

Gelet op de voorgaande informatie, kunnen we ons de vraag stellen of de Afghaanse overheid wel de nodige middelen heeft en bij machte is om haar bevolking te beschermen (stuk 7, "British & Irish Agencies afghanistan Group: Afghanistan in july 2015", te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1438753236_afghanistan-in-july-2015.pdf).

Daarnaast is er ook een toename van gewapende groeperingen, dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren. Naast de confrontatie tussen de Taliban of gebonden groeperingen

en de overheid, ontwikkelen zich meer en meer andere groeperingen volgens het model van de "warlords" die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen. (www.refworld.org).

Het voorgaande toont aan dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan extreem verslechterd is en dat een analyse van het conflict op de burgerbevolking noodzakelijk is.

Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 19 januari 2016, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan.

"Between 16 November 2014 and 15 February 2015, 5,075 security-related incidents were recorded across the country by the United Nations. That represented a 10.6 per cent increase against the same period in 2013/2014 and a 33.2 per cent increase against the same period in 2012/2013. The continuing high level of security incidents is partially attributed to an increase in anti-Government element activities, especially during the November and December 2014 period. The months of December 2014 and January 2015 also witnessed the highest number of security incidents when compared with the same period each year since 2001. That is attributed in part to a relatively mild winter that has allowed all parties in the conflict to continue to conduct operations." (UNGA, 27 February 2015, p. 4)

"The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) says a record number of Afghan civilians have been killed in ground battles in the first three months of 2015. UNAMA said in a report on April 12 that the number of casualties caused by ground operations increased by 8 percent in the first quarter compared to the same time in 2014. But it said the total number of civilian casualties had decreased by 2 percent. Overall, 655 civilians were killed and 1,155 injured in the first quarter, while ground fighting between government and antigovernment forces caused 136 deaths and 385 injuries." (RFE/RL, 12 April 2015)

(stuk 8, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 19 januari 2016, te consulteren op <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>, de verzoekende partij zet vet)

De objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan is dus allesbehalve positief. De rode draad in het verhaal is dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

Bovendien, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal de verzoekende partij aan zijn lot overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal de verzoekende partij overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal de verzoekende partij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijkheid zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontnomen.

Niettegenstaande het feit dat de verzoekende partij dient beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precare positie van de "terugkeerders". Veel Afghaanse "terugkeerders" vormen immers een bijzondere categorie van "people of concern".

"UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers "of concern", but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but

who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR's assistance."

(stuk 9, "Displacement, The New 21st Century Challenge", UNHCR Global Trends 2012, 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>).

Bijgevolg kan de verzoekende partij zich niet zomaar naar het land van herkomst begeven en is het opleggen van een niet afdoende gemotiveerd inreisverbod van maximum drie jaar niet proportioneel.

De bestreden beslissing dd. 31 januari 2016 (kennisgeving 31 januari 2016) is behept met verschillende lacunes. Er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.

Aan de verzoekende partij een inreisverbod betekenen, wetende dat een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is, schendt de hierboven vermelde wetsbepalingen.

Gelet op bovengaande argumentering dient dit middel dan ook gegrond te worden verklaard."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 3 en 13 EVRM ;*
- het beginsel van non-refoulement ;*
- de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG ;*
- het proportionaliteitsbeginsel ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- de zorgvuldigheidsplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat het de plicht zou zijn van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om voorafgaand aan de bestreden beslissing na te gaan of er geen strijdigheid is met hogere rechtsnormen.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verweerder herhaalt vervolgens dat de verzoekende partij niet dienstig de schending kan aanvoeren van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, vermits deze bepalingen in casu geen toepassing kunnen vinden. De in casu bestreden beslissing betreft immers een beslissing tot inreisverbod, hetgeen geen verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Zie dienaangaande:

"Verzoekers houden vervolgens voor dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft nagelaten de bepalingen van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Voormelde wetsartikelen leggen verweerder een aantal verplichtingen op bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissingen zijn evenwel geen verwijderingsmaatregelen, doch inreisverboden, zodat verzoekers in voorliggende zaak niet nuttig kunnen verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, waarin bovendien geen bijkomende formele motiveringsverplichting kan worden gelezen." (R.v.V. nr. 137 877 van 3 februari 2015)

En ook:

“Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt duidelijk dat dit artikel enkel van toepassing bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling speelt dus niet bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wat hier het geval is. Verzoekers betoogt dat steunt op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, mist juridische grondslag.” (R.v.V. nr. 135 117 van 16 december 2014)

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zich uitsluitend beperkt tot een uiteenzetting nopens de voorgehouden volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan, terwijl anderzijds moet benadrukt worden dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er sprake zo zijn van een gedwongen verwijdering naar Afghanistan.

Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat door de Belgische autoriteiten op 05.02.2016 een terugnameverzoek werd gericht aan de Hongaarse asielinstanties, dewelke zich op 09.02.2016 uitdrukkelijk akkoord verklaarden dat de verzoekende partij aan Hongarije zou overgedragen worden.

Terwijl nergens uit inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij blijkt dat redenen aanvoert in het licht van artikel 3 EVRM dewelke zouden verhinderen dat de verzoekende partij naar Hongarije zou overgedragen worden, alwaar zij overigens reeds een asielaanvraag ingediend heeft.

Ondergeschikt laat verweerder gelden dat de verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Terwijl hoe dan ook moet aangenomen worden dat de door de verzoekende partij voorgehouden elementen terdege worden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag dewelke door de verzoekende partij in Hongarije werd ingediend.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

In zoverre de verzoekende partij tot slot voorhoudt dat de duur van het opgelegde inreisverbod niet proportioneel is, herhaalt verweerder dat het de verzoekende partij vrij staat om -zodra bewijs wordt geleverd dat aan de terugkeerverplichting is voldaan- in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een gemotiveerde aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1.1. Voor wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 5, 6 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder de punten 3.1.3.1.1. en 3.1.3.1.2., werd gemotiveerd.

3.2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 13 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.2.3.1.3. Het tweede middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. Er wordt nogmaals op gewezen dat de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.2.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen stelt de verzoeker dat de situatie in Afghanistan zeer precair is en benadrukt hij aan de hand van verschillende rapporten de slechte veiligheidstoestand in Afghanistan. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze een verplichting inhoudt voor de verzoeker om terug te keren naar Afghanistan. De bestreden beslissing belet de verzoeker enkel om zich gedurende drie jaar op het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te begeven, wat geen verplichting inhoudt om naar Afghanistan terug te keren. Ten overvloede wordt er op gewezen dat inmiddels blijkt dat op 5 februari 2016 een terugnameverzoek werd gericht aan de Hongaarse overheden, die zich op 9 februari 2016 akkoord hebben verklaard met de terugname van de verzoeker, en dat de verzoeker op 24 februari 2016 werd overgedragen naar Hongarije alwaar zijn asielaanvraag zal worden behandeld.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het beginsel van non-refoulement aangetoond.

3.2.3.2.2. Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Te dezen voert de verzoeker aan dat hij zich omwille van de precaire situatie en de slechte veiligheidstoestand in Afghanistan niet zomaar naar zijn land van herkomst kan begeven, zodat het opleggen van een inreisverbod van drie jaar niet proportioneel is. Gelet op wat hierboven, onder punt 3.2.3.2.1., inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM werd gesteld, toont de verzoeker geen specifieke omstandigheden aan die maken dat het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur dan drie jaar *in casu* meer aangewezen zou zijn.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.4. De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.2.3.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN